

Кротов Гліб Володимирович
Т.0688849211
glebaskold@gmail.com
krotov_gleba
М.Дніпро

Анотація :

"Дерева мають очі:

Кількість дійових осіб: 4

Жанр: Опис анатомічних властивостей дерев.

Опис: дерева мають очі. Це всім відомий факт. Вони й розмовляти вміють (так казали на уроках валеології). Будують своє життя, як вміють. Я вміють хріново, бо вони дерева. Але намагаються.

Намагаються жити, намагаються будувати стосунки, намагаються захищати батьківщину, намагаються вмирати. Той, хто казав, що дерева нічого не відчують, дуже сильно помилявся. Відчують. Ще й як. Але відчують вони краще, ніж розуміють. Добре, що цей опис не схожий на опис людей.

ДЕРЕВА МАЮТЬ ОЧІ

Верба, Тис, Осика: (Бджола, Старий бджоляр, Перший деревообробник, Другий деревообробник, Шибеник 1, Шибеник 2)
Вадік

(На сцені з обов'язкового реквізиту лише кошик для сміття з трикутником - емблемою переробки відходів. Кошик має притягальну силу)

I

Бджола: (дзижчить)

Верба: Я не приваблюю тебе.

Старий бджоляр: (збирає мед, не дивиться на Осика) Не вигадуй.

Верба: Я не вигадую, я все бачу. Ти більше мною не цікавишся. На якому місці я у тебе? Складно визначити, бо спочатку треба

порахувати усіх твоїх бджіл і десь на якомусь тисячному місці опинюся я.

Старий бджоляр: Ти несправедлива.

Верба: Несправедлива? (Пауза) Я хочу пити.

(Старий бджоляр мовчки дає Вербі води)

Верба: Ще.

(Старий бджоляр мовчить)

Верба: Я не жартую. Мені треба ще, цього недостатньо.

Старий бджоляр: Я віддав тобі усе. Може комусь пощастило мати більше води, але це не про мене.

Верба: Тобі шкода для мене води?

Старий бджоляр: У мене більше нема.

Верба: Що ти цінуєш у мені більше за все?

Старий бджоляр: Дурне питання. Я ж просто кохаю тебе, от і все.

Верба: А що ти любиш у мені більше за все?

Старий бджоляр: Не розумію.

Бджола: (Дзижчить)

Верба: Перелічи, що саме ти любиш у мені.

Старий бджоляр: (зітхає) Я від цього втопився. Ти впевнена, що тобі це треба?

Верба: Ти мусиш. Інакше я не зрозумію, нащо ти мене мучиш.

Старий бджоляр: За що ти так зі мною?

Верба: Дай мені відповідь. Благаю.

Старий бджоляр: Ти дивовижна.

Верба: Це так розмито.

Старий бджоляр: А хіба любити треба за щось?

Верба: Так, любити треба за щось. Я так роблю.

Старий бджоляр: Я люблю усе. Твоє тіло, стовбур...

Верба: Стовбур?

Старий бджоляр: Стовбур. Люблю твій шепіт, такий таємничий. В ньому приховані одночасно усі можливі почуття, незалежно від слів. Але це працює лише коли ти шепочеш.

Верба: Не зараз?

Старий бджоляр: Зараз? (пауза) Я люблю тебе. Твій запах.

Верба: Ти ще здатен відчувати запах?

Старий бджоляр: Звісно. Ще й як. Але ти не даєш мені його відчути, хоч би як я не намагався зробити тебе щасливою.

Верба: Що ще?

Старий бджоляр: Я люблю все. От буквально все. Твоє гілля, твоє листя, очі...

Верба: Моє листя! Моє листя... Ти справді його любиш?

Старий бджоляр: Безумовно.

Верба: Але ж ти його не цінуєш. Невже не розумієш? Ти псуєш моє листя.

Старий бджоляр: Я навіть пальцем його не торкнувся.

Верба: Ще чого не вистачало. Не для тебе ягідка цвіла.

Старий бджоляр: Але ж ти не маєш ягід.

Верба: Ти мене зрозумів. *(пауза)* Дай мені води.

Старий бджоляр: Та кажу ж, я віддав тобі останню. Мені самому нема чого пити.

Осика: Ти брешеш. Я бачила, як ти ховаєш пляшку у старий порожній вулик.

Старий бджоляр: Це горілка.

Верба: Дай мені.

Старий бджоляр: Та що ти таке говориш? Тобі не можна.

Бджола: *(Дзижчить)*

Верба: Дай! Мені треба щось пити. Дай пити! Я боюся.

(Старий бджоляр дає Вербі горілки)

Верба: Моє листя... Воно красиве? Справді?

Старий бджоляр: Надзвичайно.

Верба: Мені теж так здається. Але... Навіщо? Що воно мені дало?

Старий бджоляр: Тобою усі захоплюються. Я тебе люблю.

Верба: Любиш... Так. Я також люблю.

Старий бджоляр: Ну, от бачиш. Значить є сенс...

Верба: Значить є сенс підняти свою старечу дупу і зробити хоч щось, щоб я його не втратила!

Старий бджоляр: Не втрапиш. Я не допущу.

Верба: Справді? Та ти що?! Справді не допустиш? То дай мені води.

(Старий бджоляр дає горілки)

Верба: Ти ж ніколи не мав листя, то ж не знаєш, як це. Чи знайоме тобі відчуття, коли щось відбувається всередині тебе? От я дивлюся на тебе і здається, що всередині тебе не відбувається нічого. А от у мені творяться якісь процеси, які ніби відокремлені від моєї свідомості, але у ту саму мить тисячі індикаторів по всьому тілу

реагують на ці внутрішні процеси. І ці індикатори так само гостро реагують на зовнішній світ, на кожен дотик комах, на лапки павука і його легеньке павутиння, на спів пташок і на краплі дощу. На подих вітру. І на кожну таку випадкову подію реагує і внутрішній світ. Зазвичай реагує одночасно на багато імпульсів від зовнішнього світу. Я не знаю, як це перекласти на людську мову. Ти... Ти можеш зрозуміти, що це таке?

Старий бджоляр: Ну, я не знаю, я про це якось не думав.

Верба: Про що тут думати?.. Ти просто не можеш цього знати. А я знаю і не хочу це втратити.

Старий бджоляр: І не втратиш. Я піклуватимуся про тебе.

Верба: То дай мені води.

(Старий бджоляр дає горілку)

Верба: Ні, прибери це від мене!

(Старий бджоляр змушує Вербу пити горілку)

Верба: Ти мене намагаєшся навмисне напоїти, щоб я ні в чому не змогла тобі відмовити. Хочеш, щоб я була винна тобі.

Старий бджоляр: А якби я просто дав тобі звичайної води, ти б мені також була б винна?

Верба: Ні, це твій обов'язок.

Бджола: *(Дзижчить)*

Верба: Спекотно.

Старий бджоляр: Так літо зараз. усім спекотно.

Верба: Хіба влітку обов'язково має бути так спекотно?

Старий бджоляр: В наших краях - так

Верба: Жахливо. Не дивно, що ти став таким.

Старий бджоляр: Яким? Скажи, ну хіба я чимось поганий? Я ж усе для тебе роблю. Усе. Так, я не маю стільки води, скільки тобі треба. І я не маю ділянки десь в іншому більш прохолодному місці, де ґрунт насичений вологою. Але ж ти сама тут прийнялася і пустила коріння. Не я тебе висаджував.

Верба: Хіба ж я знала...

Старий бджоляр: А хіба я знав?!

Верба: Так... Так, я маю бути тобі вдячна. Ти був зі мною у найскладніші часи. Коли у мене були зламані гілки, ти доглядав мене. Коли на мене повалився горіх з сусідської ділянки (наголошую, що він сам повалився), тим не менш ти спокійно прибрав його і був зі

мною. Коли з'ясувалося, що після цього не мені поселилися паразити, гусені і тля, ти терпляче займався моїм лікуванням. Та що там і казати, навіть зараз, коли я випиваю із тебе усі соки, ти терпиш мої примхи. Я дійсно маю бути вдячна.

Старий бджоляр: Дякую. Я вибачаю тебе.

Верба: Але я не відчуваю вдячності. Мабуть маю відчувати, але не відчуваю. Я б не випивала з тебе останні соки, якби ґрунт піді мною був достатньо насичений. А так...

Старий бджоляр: Та чого врешті-решт тобі від мене треба?!

Верба: Врятуй моє листя.

Старий бджоляр: Але як?

Верба: Я не знаю... Мені страшно...

Старий бджоляр: не бійся. Я зроблю все, я дістану більше води.

(обіймає Вербу) Я продам кілька вуликів і дістану води.

Бджола: *(Дзижчить. Жалить старого бджоляра)*

Старий бджоляр: Ай! *(приголомшено)* Що?

Верба: От бачиш. Ти не зможеш. Я мабуть таки втрачу своє листя.

Старий бджоляр: Ні. Ні! Я вигадую щось.

Верба: Я так втомилася...

Старий бджоляр: Я знайду вихід.

Верба: Він лише один. У тебе десь була лопата.

Старий бджоляр: Так, але навіщо?..

Верба: Тут не підходящі умови для мене. Ґрунт недостатньо вологий і занадто спекотно.

Старий бджоляр: Але... Я не можу.

Верба: Що? Звик до мене?

Старий бджоляр: Я не зможу. Твоє коріння розрослося і вглиб і вшир. Мабуть воно вже прямісінько під моїм будинком.

Верба: Ти не можеш? Ти нікчема! Стара потвора, помішаний на своїх бджолах, вуликах, яблучках, квіточках. Десь у небі літаєш, а сам мізерна людина. Ти навіть не людина - бруд. Лайно. І ти вже старий. Ти не спроможний доглядати свій сад. Старий, дурний, слабкий невдаха! *(пауза)* Не можеш?

Старий бджоляр: Дякую. *(пауза)* Я можу.

Верба: То вперед.

(Старий бджоляр бере лопату, починає копати)

Верба: Невже? Ти справді це зробиш?

Старий бджоляр: Так, бо я кохаю тебе.

Верба: І тому викопуєш? Не розумію тебе. Ти що, хворий?

Старий бджоляр: Так

Верба: Справді? Байдуже. *(Замріяно)* Я нарешті звідси поїду.

Старий бджоляр: *(Дивиться на Вербу ніби вперше побачив)* У тебе... Блакитні очі.

Верба: Копай!

(Старий бджоляр продовжує копати. Бджола кружляє над ним і періодично дзижчить)

Верба: Мені... Складно у це повірити. Ти справді це зробиш?

Старий бджоляр: Я кохаю тебе.

Верба: Ти можеш нормально відповісти?! Твої сантименти ні до чого.

Старий бджоляр: Так, я це зроблю. Ти ж бачиш. Вже роблю.

Верба: От і добре. Ох, я навіть не знаю, що зроблю у першу чергу.

Неймовірно. Стільки можливостей! Мабуть я... Що я... Мабуть приймуся у ґрунті і як присмокчуся до його живильної вологи. Я так давно цього хотіла.

Старий бджоляр: Може ти недостатньо тут присмоктувалася?

Верба: Знаєшся на цьому?

Старий бджоляр: Ні.

Верба: Отож. Я... Я нарешті відчую свободу. Бо яка ж з вами свобода. Тут мені нема чого робити. Так, ти молодець, старався у мірі своїх слабких сил, але... Ну... Ти розумієш.

Старий бджоляр: Угу.

Верба: Що мені тут робити?! От там, куди я поїду... До річч, куди я поїду?

Старий бджоляр: Далеко.

Верба: Далеко. Це так хвилює. Бо тут все просто... Фу. А от там...

О-ой! Що ж там! Я дихатиму. До мене донесеться щось, окрім медового смороду. Ненавиджу його. Я відчую якийсь запах. Ну такий. Якийсь. Я не знаю. Так. Правда чудово? *(Старий бджоляр не відповідає)* Так. Чудово. А ще там дощ інакший. Бо тут він такий.

Ну... Ти сам знаєш, після нього хочеться помитися, ніби тебе вимазали іржею. Від тебе, до річч, також постійно пахне іржею.

(Старий бджоляр мовчить) Але я все одно тобі вдячна. От тепер насправді вдячна. А ще... Спе-е-е-е-ека-а-а! Ну серйозно! Ти це вважаєш нормальним? Тут здохнути можна, а ти навіть слова не

сказав. Але нічого. Твій організм сказав усе за тебе. Ти ж пітнієш, мов собака. *(сміється)* Серйозно, ти міг би вдовільнити мою потребу у волозі, якби твій піт не був таким смердючим і солоним.

А моє листя! Воно матиме сенс. Бо я все ж таки красива і створена для того, щоб мною захоплювалися. Просто сама не вірила в це, але тепер я мушу вірити. Я потребувала значної кількості не випадковостей, щоб стати собою. Ось наприклад ця гілка, могла б зростися криво, або взагалі не зростися. І була б якась культя. І ось вона - ця гілка. І ось ця. І ця. Ти допоміг. Що ж... О, а ось на цьому боці моє листя жовкло, а потім з'ясувалося, що на ньому сиділи якісь паразити. Та ще й на зворотному боці, хто б помітив? *(неохоче)* Ти помітив. Та що там і казати, ти навіть павутиння з мене змахував і обіймав мене щоранку. Дивна процедура - обіймати дерево, але ти чомусь вірив, що це дає енергію. Дурний... Але знаєш... Це було важливо. Тому я вдячна. Справді, тепер я вдячна. Ти стільки робив, був прекрасним господарем. Так, можливо це не те, чого мені хотілося б, але я тобі дякую. Ти дивовижний. Так, знаю, це розмито. Просто хочу, щоб ти знав, мої почуття були щирі *(Старий бджоляр мовчить)* Справді щирі. *(Старий бджоляр мовчить)* Можливо я і досі тебе кохаю. *(Старий бджоляр мовчить)* Ти міг би і відповісти. Це нечемно.

(Старий бджоляр глибоко у ямі, мовчить)

Верба: Ти що? Що ти там робиш?

(Мовчить)

Верба: Відгукнися. Я ж хвилююся. Ге-е-ей! Врешті-решт, відгукнися!

(Старий бджоляр мовчить) От, старий йолоп. *(Верба кричить неприємним голосом)* Ге-е-е-ей! Та що ж таке?! Мені ж погано.

Вилазь. *(Старий бджоляр мовчить)* Вилазь, прошу тебе. *(Старий бджоляр мовчить)* Ні, будь-ласка, вилазь. Мені страшно. Мені

страшно... Мені страшно на самоті. Повернись. *(Старий бджоляр мовчить)* Благаю... Я не можу без тебе. Я кохаю тебе. *(Старий бджоляр мовчить)*

А-ну, вилазь, скотина! *(Старий бджоляр мовчить)*

Ні! Ні. Ти... Ти мав зробити мене вільною. Ти мусив зробити мене вільної. Я... Я хочу бути вільною. Я не хочу... Ні! Я не хочу. Вилазь! Благаю! Я не хочу тут залишатися сама. Я помилялася. Так, все, от тепер я точно все усвідомила. Я знищувала тебе, витрачала на це власну енергію, хоч могла б дати тобі трішки

тепла. Так, ти не давав мені достатньо, але все ж давав. Щось. Ну, вилазь. Нумо, я вже не хочу нікуди їхати. *(До бджоли)* Це все через тебе!

Бджола: *(Дзижчить)*

Верба: *(поступово її гілля скручується, листя опадає, вона стає все більш непривабливою)* Ти забрала його від мене! Він віддав тобі усього себе. Нащо? Що воно йому дало? Смердючий липкий слиз?! Гидота! Я ненавиджу ці вулики, ненавиджу, як ти дзижчиш. Я зараз. Знову! Припини! Огидно! Огидне місце, огидні бджоли! Огидний Старий бджоляр!

Бджола: *(Дзижчить разом і тисячами інших бджіл)*

Верба: Я сама пустила тих змій до своєї душі. І що ж тепер? Це все я зробила. Що я тепер можу? Нічого. Лише чекати, що наступні покоління зможуть щось змінити. *(До бджоли)* А ти... Що ти робитимеш?

Бджола: *(Дзижчить разом із тисячами інших бджіл)*

Верба: *(Кричить. Її крик поступово перетворюється на булькання. Потім на скрип. Врешті-решт скручується, ховаючи від світу свою потворність.)*

(Усі бджоли дуже гучно дзижчать і летять геть)

II

(З-під землі проростає Тис. До нього підходять деревообробники. Розглядають Тис, ходять навкруги, чешуть потилиці, зітхають, плюються, лаються)

Перший деревообробник: Ти знаєш, що воно таке?

Другий деревообробник: Ну, таке.

Перший деревообробник: Якого хріна? Ти ж деревообробник.

Другий деревообробник: Так досвіду не було. Поки що не орієнтуюся. Як на мене, дерево та й дерево.

Перший деревообробник: Не скажи. Дерево від дерева відрізняється. Бо як одне поліно важче за інше, так само і обробляти одне легше, інше важче. Не всі годяться. Якісь лише на розпалювання пустимо. А є такі дерева, що ти тиждень пилити будеш. У мене таке було...

Другий деревообробник: Та ти що? У тебе таке було?

Перший деревообробник: А то! Задовбався страшно. Я вже й не знав, куди лють направити. Сокиру зламав, ножівку погнув. Я вже й кулаками його лупив. Всі костяшки повідбивав. І зубами гриз. То в мене зараз коронки по всій пащі. Ох, і дістало мене те дерево.

Другий деревообробник: Слухай, то може хоч ти знаєш, що то за один?

Перший деревообробник: Що?

Другий деревообробник: Ну, що воно таке? *(Показує на Тис)*

Перший деревообробник: А ти, я дивлюся, до біса розумний. Зараз ти його на зуб спробуєш і розкажеш мені. Хочеш, га?

Другий деревообробник: Ні... Ні.

Тис: Я - Тис.

Перший деревообробник: Що-що?

Тис: Я - Тис.

Перший деревообробник: Сам ятись!

Тис: Я. Тис.

Перший деревообробник: А-а. Тис.

Другий деревообробник: Знаєш, що то за Тис.

Перший деревообробник: Так-так. Є таке дерево.

Тис: Так, я розумію ситуацію. Часи складні. А ви здається заготовляєте дерева, що знадобляться під час війни.

Перший деревообробник: А тобі хто сказав?! Ти шпійон?!

Тис: Всі ж знають. Ось за стінами фортеці війська ворожі стоять.

Другий деревообробник: Так. Вороги з усіх боків.

(Перший деревообробник дає запотиличник Другому деревообробнику)

Тис: Я можу бути по-своєму корисним. Спробуйте вкусити, жодна коронка не витримає.

Перший деревообробник: Ще чого? *(розмірковує)* Ну що ж, подивимось, на що ти гідний. *(До Другого деревообробника)* Оглянь його.

(Другий деревообробник ходить довкола)

Другий деревообробник: О, так тут дупло.

Перший деревообробник: Дупло? Це нікуди не годиться. Нумо, дай подивлюсь.

Тис: Це не моя провина, воно в мене вже багато років.

Перший деревообробник: Так стули пельку! *(До Другого деревообробника)* Перевір, чи там ніхто не живе.

Другий деревообробник: Я?

Перший деревообробник: Ну а хто? Я? Давай вже, не будь дівчинкою!

(Другий деревообробник сує руку в дупло)

Другий деревообробник: Та наче нічого.

Перший деревообробник: Ай, дай сюди! *(сує руку)* Дійсно нікого. Це вже непогано.

Тис: Я годжуся?

Перший деревообробник: От ти який прудкий. Ми ще маємо зрозуміти, що з тобою робити. *(До Другого деревообробника)*

Відпиляй оту гілку, проведемо експертизу. Може хоч зрозуміємо, на що він здатен.

(Другий деревообробник починає пиляти гілку)

Тис: Ай, боляче.

Перший деревообробник: Терпи Тис - балістою будеш.

Тис: Якою балістою?

Перший деревообробник: Військовою машиною.

Другий деревообробник: Якщо пощастить.

Тис: Ви мене неправильно зрозуміли. Я взагалі проти війни.

Перший деревообробник: Що-о?! *(різко відламує гілку, яку до цього обережно відпилював Другий деревообробник)* То може підемо за мури та побратаємося з паскудами?!

Тис: *(стримуючи сльози від болю)* М-м-м. Та ні. Звісно ні. Вони всі мають здохнути, вони вороги. І я дійсно хочу допомогти.

Перший деревообробник: *(гладить Тис по голові)* Ото вже справді баліста.

Тис: Але ж я не придатний для військової справи. Я б хотів допомогти у відбудові міста після нашої перемоги. Вже ж багато будинків зруйновано.

Другий деревообробник: Півміста в руїнах.

Тис: І тоді я стану вам у нагоді. Це ж також важливо.

Другий деревообробник: Так, це важливо.

Перший деревообробник: Чого ти його слухаєш? Хто він такий?

Якщо прийшов до нас, то вже нічого не вирішує.

Тис: Я до вас не приходив. Я дерево.

Перший деревообробник: Звісно не приходив. Всі, хто дійсно хоче допомогти прийшли самі і зараз героїчно обороняють фортецю. А ми натомість змушені відшукувати всяку шваль, на кшталт тебе.

Тис: Та я ж?..

Перший деревообробник: *(До Другого деревообробника)* Як гілка?

Другий деревообробник: Міцна начебто. У мене досвіду небагато.

Перший деревообробник: Ось тобі метр. Виміряй товщину його стовбура.

(Другий деревообробник вимірює)

Тис: Це принизливо.

Перший деревообробник: Стули писк. *(До Другого деревообробника)* Ну що там?

Другий деревообробник: Доволі непогано.

Перший деревообробник: Годиться. Але тільки на колеса для гармати, бо для балісти в нього характеру бракує.

Тис: Я міг би стати колесами у возу, що доставляє їжу.

Перший деревообробник: Та закрися! *(До Другого деревообробника)* Роби йому аналіз психологічного стану. Але не барися, швиденько.

Другий деревообробник: *(Дістає аркуш і олівець. Звертається до Тиса)* Як ся маєте?

Тис: Ну... Таке...

Другий деревообробник: Задовільно.

Перший деревообробник: Чудово. Ну що ж, рубай.

Тис: Е-е-е! Зачекайте. Я ще дещо хочу сказати.

Перший деревообробник: Хутчіш.

Тис: Я багато років підтримував жителів цього міста. Ось, бачите надписи. “Коля+Маша”. “Вова - лох”. Де ж іще вони могли бути відвертими. Я, можливо, був єдиним, хто міг надати психологічну підтримку містянам. Лише я дійсно слухав.

Другий деревообробник: Молодець.

Перший деревообробник: Молодець. Тепер знову будеш корисним. Рубай.

Тис: І-і... Ще дещо.

Перший деревообробник: Та що ж таке?

Тис: Ви ж перевірили лише гілку і середину не дуже глибокого дупла. А у мене всередині стовбура якась зараза.

Другий деревообробник: Ти вигадуєш.

Тис: Серйозно. Я не знаю, що воно таке, але я впевнений, що це робить мене зовсім непридатним для військової машини.

Перший деревообробник: Не брешеш?

Тис: Ось вам хрест.

Перший деревообробник: *(До Другого деревообробника)* Ти що думаєш?

Другий деревообробник: Та як на мене, хай собі росте.

Перший деревообробник: О-о... Шкідливі думки. Ти ж отой... Купив тоді... Ну, пам'ятаєш? А потім, оп! Ведмідь. А він такий "У-у-у-у". Ну то й що поробиш? Коли дихання нема, то й надихати не вийде. Чого чухатись? Скла-а-адно...

Другий деревообробник: То що робитимемо?

Перший деревообробник: На стріли не згодиться?

Другий деревообробник: Складнувато буде.

Перший деревообробник: Що ж робити?..

Тис: Може я тоді залишуся тут?

Перший деревообробник: Та ні, усі мають бути корисними.

Другий деревообробник: Може на папір?

Перший деревообробник: Що ти мелеш ідіот?! Кому зараз потрібен той папір?! *(розмірковує)* О, на цвяхи для виготовлення требушетів.

Тис: Цвяхи?

Перший деревообробник: Цвяхи.

Тис: Це божевільна думка. Серйозно? Я хочу зробити свій внесок у перемогу, але цвяхи... Заради цього мене нищити? Використовувати в якості цвяхів? Це будуть ненадійні цвяхи. Ваші требушети розваляться. Робите з мене маленький гвинтік!

Перший деревообробник: Саботаж?!

Тис: Лише логіка.

(Перший деревообробник уважно дивиться на Тис)

Перший деревообробник: *(До Другого деревообробника)* Він каже, що в нього всередині якась зараза сидить. Подивись, що там.

Другий деревообробник: Та як же? Це свердли́ти треба, а я з собою коловорот не брав.

Перший деревообробник: Зубами.

(Другий деревообробник сміється)

Перший деревообробник: Я не жартую. Дістань зубами до тієї гідоти, якою він нас лякає.

Тис: Я не лякаю.

Перший деревообробник: Зрозумів?

Другий деревообробник: Я не хочу.

Перший деревообробник: Боїшся зуби втратити? А якщо я за тебе візьмусь, то не залишу не тільки зубів, а й язика. *(пауза)* Вперед! *(Другий деревообробник починає гризти Тис)*

Перший деревообробник: *(До Тиса)* Ти мабуть про мене хибної думки. Ніби я якийсь тиран і деспот.

Тис: Насправді ні. Тиран і деспот той, хто поставив нас усі в такі обставини, коли варіантів не залишається. І таке свавілля просто не може не відбуватись.

Перший деревообробник: Так, так. Проте, це лише моя робота. Я не можу інакше. Хто, як не я, зробить деталі для військової машини.

Так, це складно. Так, інколи плюють в обличчя, але... Тобі ж страшно?

Тис: У такі часи всім страшно.

Перший деревообробник: Я не про всіх питаю. Лише про тебе.

Тис: Так. Я дуже боюся померти. Для мене це страшніше, ніж сором до кінця життя.

Перший деревообробник: Чесна відповідь. Тоді і я буду відвертим. Я також боюся. Боюся до всирачки.

Тис: Дійсно?

Перший деревообробник: Дійсно. Від мене залежить багато. Більше, ніж я колись міг собі уявити. Я міг би... Ну не знаю... Пекти хліб.

Натомість обробляю таких, як ти. І я роблю вибір кожного дня. Або постраждають тисячі таких самих людей, як я, що печуть хліб, годують гусей, доять корів і таке інше. Або постраждають такі, як ти, але це не точно. Може і не постраждають. Тисячі таких як ти.

Сказати, що це важко - нічого не сказати. Але ж ти розумієш, що вибір очевидний. Я не маю нічого проти тебе та й брутальність моя лише для бровади. Розумієш?

Тис: Розумію.

Перший деревообробник: Дякую. Це трохи заспокоїло мою совість.

Так мені буде легше. Я... Я справді вдячний.

Тис: За що?

Перший деревообробник: За те, що згоден стати цвяхами для требушетів.

Тис: Я сказав, що все розумію, але я не згоден.

Перший деревообробник: Га?..

Тис: Я не хочу бути цвяхами. Це тупо.

(Другий деревообробник перестає гризти Тис. Випрямляється. У нього навколо рота темно-червона рідина)

Перший деревообробник: *(по-батьківськи)* О, ти схоже всі зуби повидирав собі. Ще й ясна роздер. Ось тобі серветка.

Другий деревообробник: Ні-ні. Мої зуби в порядку. Дерево м'яке, наче масло. Та й на смак схоже.

(Перший деревообробник заляк очманілий)

Другий деревообробник: Не чуєш? Кажу, мої зуби в порядку. А ось ця рідина з нього витекла.

Перший деревообробник: *(з огидою)* З дерева витекло... Ось це?

Другий деревообробник: Так. Схоже він дійсно не годиться для військової машини. У тебе кажеш, є серветка?

(Другий деревообробник наближається до Другого деревообробника. Той відстрибує від нього, наче від прокаженого)

Перший деревообробник: А ну, стій! Не підходь!

Другий деревообробник: Ой, та годі тобі! Звичайна деревна хвороба.

Перший деревообробник: Стояти! *(замахується сокирою)* Це неприродньо. Це просто Тис. Такого не має бути. Це Тис!

Тис: Я просто Тис... Такого не має бути...

Перший деревообробник: Цей... Той... Це мабуть заразно. Я впевнений, що це заразно. Ненормально. Треба його підпалити, щоб зараза містом не розійшлася.

Другий деревообробник: Та як же його підпалювати?

(розгортається обличчям до Тиса) Дивись, у нього блакитні очі.

Перший деревообробник: Це також не цілком нормально...

Другий деревообробник: А як на мене це неймовірно, космічно. Так, як має бути.

Перший деревообробник: Схоже зараза проникла занадто глибоко в тебе. Дісталася мозку.

(Перший деревообробник підпалює Другого деревообробника.)

Другий деревообробник займається полум'ям. Сам стає полум'ям.

Полум'я перекидається на Першого деревообробника. Той

займається і стає полум'ям. Полум'я перекидається на Тис. Тис займається і стає полум'ям. Перший деревообробник, Другий деревообробник і Тис стають суцільним полум'ям. Врешті-решт усі перетворюються на попіл)

III

(Виходить Шибеник 1. Скрушно зітхає. Намагається закинути мотузку на Осику)

Осика: Воу! Ти шо?!

Шибеник 1: Та ні шо.

Осика: Ну от і танішокай звідси.

Шибеник 1: Я не можу. Мені вже нема куди йти.

Осика: То чого до мене припхався? Вали звідси?

Шибеник 1: Не можу. Схоже, що тільки ти зараз станеш для мене надійною опорою. Останньою.

Осика: По-перше, ми з тобою не знайомі. По-друге, на мені вішатись не варто. Дивись, біля самої землі мене паразити поїли, тож можу зламатись у будь-яку мить. По-третє... По-третє, нащо ти мені тут впав?! Будеш бовтатися, смердіти. Я не люблю, коли смердить.

Шибеник 1: Дай мені спокій.

Осика: Е ні, це ти дай мені спокій. Взяли звичку! Був тут вже один. Репутацію зіпсував, ще й воняв. Нє-нє-нє. Іди краще втопись.

Шибеник 1: Мені не можна лізти в воду.

Осика: Чому?

Шибеник 1: Плавати не вмію.

Осика: Ну все, мені начхати. Мене навіть влаштує, якщо ти помреш від старості чи від голоду. Я тебе не знаю. І не хочу провести наступні дні в компанії невідомого небіжчика, що розкладається.

Шибеник 1: Мене звати...

Осика: *(затуляє вуха пальцями)* Я тебе не чую. Не чую і не почую. Мені чхати.

Шибеник 1: Невже моє життя зійшлося на цьому моменті...

Осика: А мені пофіг. Я не слухаю.

Шибеник 1: Я... Мені все життя хотілося віднайти сенс. А по факту. Де той сенс?.. Я не знаю. Де він?!

Осика: На дні глибокої криниці. Іди перевір, а від мене відчепися.

Шибеник 1: Але я був щасливим. Справді щасливим.

Осика: Та ти шо-о-о?! Справді? Справді-справді?! Я також. Я потім ти прийшов.

Шибеник 1: Мені навіть здається, що вже, прямо зараз усе життя пролітає перед моїми очима.

Осика: Господи, ти ще навіть не здох, а вже воняєш.

Шибеник 1: Тобі варто було б проявити більше співчуття. Хіба ти не бачиш, що на твоїх очах розгортається трагедія? Трагедія людини. Ця людина жила життя. Була дитиною, що бігала по-під твоїм гіллям. Можливо саме тут приймала рішення про професійні звершення. І тепер ти ставишся до мене, мов до чужої людини.

Осика: Я не можу пам'ятати усіх. От правда. Ти мене, звісно, вибач, але провини я не відчуваю. Усі ваші поцілунки і потрахеньки, що мені випало спостерігати, це дуже мило. Дякую за прекрасно проведений час. Але ти не перший і не останній. *(пауза)* Спробуй газ.

Шибеник 1: Все, вороття нема. *(Намагається закинути мотузку на гілку. Осика ухиляється)*

Осика: Ні-ні-ні! Я не хочу мати з тобою нічого спільного. Знайди інше дерево.

Шибеник 1: Мій вибір впав на тебе.

Осика: От же ж мені пощастило! За яким же принципом мене було обрано?

Шибеник 1: Географічним. Що найближче стоїть.

Осика: Ти знаєш, у мене не було жодних претензій до тебе, поки ти, дурне створіння, не приперлося. Але тепер я щиро бажаю тобі смерті.

Шибеник 1: *(приголомшено)* Як?! Ти що із “цих”? Ти шибеникофоб?

Осика: *(важко зітхає)* Нема такого слова. Я - Осика. Просто Осика, твою за ногу! У мене біля ґрунту трухлявий стовбур. Бачиш? Та ні, не верти головою, а подивись. Бачиш?

Шибеник 1: *(неохоче)* Бачу.

Осика: А тепер гарненько подумай своєю суїцидальною головою, що ж трапиться, якщо така туша, як ти, повіситься на моєму гіллі..

Шибеник 1: Нічого.

(Осика мовчить і важко дихає)

Шибеник 1: Мені здалося, що ти просто не хочеш проводити час із трупом.

Осика: Уяви собі.

Шибеник: Тоді до чого тут твій стовбур?

Осика: Слухай, я скажу як є. Сподіваюсь, ти мене зрозумієш і зробиш правильні висновки. Я боюся смерті, розумієш? На відміну від тебе. Це при тому, що моє життя надзвичайно крихке. Я навіть птахів від себе відганяю. І тебе я також не пущу, розумієш? Тому давай домовимося: ти зробиш це деінде, а я навіть помолюся за тебе. Га? Ну як?

Шибеник 1: Та ну, не хочу.

Осика: Кхм... Чому?

Шибеник 1: Та то ходити далеко, шукати, а я вже уявив, як красиво висітиму саме тут.

Осика: А-а-ай! Яка ж ти скотина! Що ж у тебе замість мізків?! Роби, що хочеш! Здохни, як брудна шавка! На тебе чекають усі пекельні муки.

(Шибеник 1 закидає мотузку на гілку Осики)

Осика: Давай-давай! Вішайся! Прив'язуй міцно. Поки у тебе німітиме язик, я розкажу тобі, як твій друг трахатиме твою кохану людину під час поминок. Поки у тебе лайно стікатиме зі штанів, я розкажу, як твої діти підкурюватимуть від лампади. Давай, давай! Усім стане легше.

(Виходить Шибеник 2)

Шибеник 2: Ой...

Шибеник 1: Зайнято.

Осика: Серйозно?!

Шибеник 2: Я не хотів вас турбувати.

Шибеник 1: Не турбуєш. Мене вже ніщо не турбує.

Шибеник 2: Так, розумію. *(До Шибеника 1)* Як вас звати?

Осика: Гівно з-під нігтів!!

Шибеник 2: Дуже приємно. А мене...

Шибеник 1: Та яка, загалом, різниця. Навряд я згадаю твоє ім'я на тому світі.

Шибеник 2: Ну, я твоє точно згадаю, Гівноз Піднігтів.

Шибеник 1: Як хочеш. Та тільки втішити тебе тут нема кому. Лише ще один шибеник і цей шибеникофоб.

Шибеник 2: Шибеникофоб?! Який жах! Мене в дитинстві жорстоко побила зграя шибеникофобів. Це було жахливо...

Шибеник 1: Слухай, я розумію твої почуття, але тобі краще шукати інше місце.

Осика: Вам обом.

Шибеник 2: Невже моє життя зійшлося на цьому моменті?

Осика: Почалося. Слухай, проти тебе я також нічого не маю, як і проти твоєї смерті. Хочеш здохнути - будь ласка. Але подалі від мене.

Шибеник 2: Та як же?

Осика: Як завгодно. Прийми пігулки.

Шибеник 2: Не можу, вони гіркі. Не люблю смак пігулок з дитинства.

Осика: Я так і справді стану шибеникофобом... Добре, покажу й тобі. Бачиш? Трухлявий стовбур. Бачиш? Важко. Моя не витримати.

Нізя-нізя. Поганий шибеник! Поганий шибеник!

Шибеник 2: Мені навіть здається, що вже, прямо зараз, усе життя пролітає перед моїми очима.

Осика: Ой, так замовкни.

Шибеник 1: Дійсно, звучить безглуздо.

Осика: Скажи?

Шибеник 1: Ага.

Шибеник 2: У мене нікого нема, я нікому не потрібен.

Осика: Та ти сьо?! А ну підійди, поплакай, манюня.

(Шибеник 2 з пульсуючим підборіддям повільно наближається до Осики)

Осика: *(відштовхує Шибеника 2)* Мені насрати!

Шибеник 2: Що ж мені робити?

Шибеник 1: Шукати інше дерево. Тут я висітиму.

Шибеник 2: *(похнюпився)* Ну, добре. *(Йде)*

(Пауза)

Шибеник 1: Стій.

Осика: Іди!

Шибеник 2: Що?

Шибеник 1: Залишайся. Тут місця обом вистачить.

Осика: Які ж ви відбиті...

Шибеник 1: Ми не відбиті. Ми нещасні люди.

(Шибеник 1 і Шибеник 2 закидають мотузки)

Осика: Е. О. И. Ї.

Шибеник 2: Ти чого?

Осика: Нічого. *(розмірковує)* Те, що ви зустрілися - велика вдача.

Шибеник 1: Справді?

Осика: Звісно. Це ж класика. Зустрілися дві самотні нікому не потрібні душі, які збираються розпрощатися з життям. Що вони робитимуть?

Шибеник 2: Що?

Осика: Вб'ють один одного у битві, щоб померти, як герої.

Шибеник 1: Та якось... Не знаю... В битві має бути переможець. І тоді один виживе.

Осика: За мою оцінку ваших фізичних здібностей ви приблизно однакові. Просто бийтеся, не жаліючи себе. Щоб обоє померли.

Шибеник 2: Звучить дивно.

Шибеник 1: Мені подобається.

Осика: Так-так, це прекрасна ідея. *(До Шибеника 2)* А якщо ви вирішите повіситись, повір, ця паскуда втече і спатиме з твоєю дружиною.

Шибеник 2: От падло!

Осика *(До Шибеника 1)* Так само і він одразу побіжить до твоєї жінки.

Шибеник 1: Але у мене нема жінки.

Осика: Тому що ця сволота до неї бігає.

Шибеник 1: От... Же ж...

Осика: Тож давайте, знищьте один одного.

Шибеник 2: Я не маю досвіду участі у бійках.

Шибеник 1: Я також.

Осика: Це просто. *(показує)* Ось так, встаєте в стійку. Ага. І б'єте.

Але обов'язково щоб був розмах, інакше будете просто штовхатися.

Шибеник 1: Ось так?

Осика: Так, молодці. Готові? Три. Два. Один...

(Шибеник 1 дає ляпаса Шибенику 2. Шибеник 2 починає плакати. Притуляється до Осики)

Шибеник 2: Так битися нечесно.

Осика: Це битва. Кривава битва! Ви дві маскулінні машини для вбивства! Тебе боляче вдарили? Вдар в два рази сильніше!

(Шибеник 2 б'є Шибеника 1 кулаком у плече)

Осика: Молодець! Знищ це падло!

(Шибеник 2 б'є Шибеника 2 кулаком у плече)

Осика: Молодець! Знищ це падло!

Шибеник 1: Стоп! Стоп! Це також нечесно.

Осика: Що нечесно?

Шибеник 1: Це шульга! Так нечесно. Він стоїть у стійці неправильно.

Осика: Так і для шульги твоя стійка незвична. Не скигли. Нумо, порви цю тварюку.

(Битва продовжується. Триває досить довго. Осика розпалює в них вогонь своїми вигуками. Обидва стоять в захисній стійці, боючись відкрити обличчя. Тому кожен удар приходить у плече.

Шибеник 2: Ай! Стоп!

Осика: Та що ж таке?

Шибеник 2: Він б'є тільки в плече.

Шибеник 1: Ні, це він б'є тільки в плече. Боляче.

Осика: Звісно боляче! Так і має бути.

Шибеник 1: У мене буде гематома.

Шибеник 2: Мені не подобається.

Шибеник 1: У когось є левомеколь?

Шибеник 2: Він не діє при гематомах.

Шибеник 1: Хіба?

Осика: А ну, замовкніть! Цей... Це взагалі не те, на що я розраховував. Це битва. Битва на смерть. Ви все робите неправильно, ледащі ушльопки! Випустіть своїх демонів. Довіртеся відчуттям. Ігноруйте правила. Неважливо як. Неважливо кого. У кожного з вас є ціль. Ця ціль стоїть перед вами. То знищте її. Зверніться до бога війни всередині себе! І знищте ту потвору, що пре на вас з кулаками!

(Шибеник 1 і Шибеник 2 перестали ставити блоки. Битва продовжується. Хтось отримав удар кулаком в обличчя. Хтось коліном в пах. Це продовжується довго. Врешті решти обидва падають на землю знесилені. Сміються.)

Осика: Що тут смішного?! Ви обоє маєте загинути!

Шибеник 1: Воу, дивовижний досвід.

Шибеник 2: Ніколи не почувався настільки живим.

Шибеник 1: Дійсно, мені здається, що тепер я здатен на все.

Осика: Ні, не здатен. Ти маєш померти. Ти слабкий.

Шибеник 2: Усі проблеми здаються тепер такими мізерними.

Серйозно. Ніби сама смерть неслася на мене з кулаками.

Шибеник 1: Ага, на себе поглянь.

(Сміються)

Осика: Убий...

Шибеник 1: Це було справді весело.

Осика: Убий...

Шибеник 1: Не думав, що якась банальна бійка може дати стільки енергії, наснаги, бажання жити.

Шибеник 2: Так! Саме так. Жити.

Шибеник 1: А знаєш, що у мене є? *(Дістає фляжку)* Ваше здоров'я!
(Обидва по черзі випивають)

Осика: Мене не хочете пригостити?

Шибеник 2: Мені б ніколи в житті не прийшло в голову давати дереву алкоголь. *(сміється)*

Шибеник 1: Знаєш, що мені спало на думку?

Шибеник 2: Що?

Шибеник 1: Я завжди сприймав бійку, як щось погане. Бо уявляв перед собою людину, яка неодмінно хоче мене скривдити. Це здавалося небезпечним. Страшно. А тут бійка з людиною, яку я навіть не знаю і нічого проти не маю. Хоча тепер здається, що ти найближчий друг. Це... Це не було небезпечно. Це було круте дозвілля. Тож ми обов'язково це повторимо.

Шибеник 2: Так! Я хочу ще! Але не зараз. Сил нема. Але життя тепер здається цікавим досвідом.

(Шибеник 1 і Шибеник 2 обіймаються)

Осика: *(голос Осики стає надзвичайно неприємним)* Ну от бачте! Це й був мій задум. Нарешті ви усвідомили, що життя прекрасне.

Навряд чи вам би це вдалося, якби не подразнюючий фактор у вигляді мене. Моїм завданням було до розумної міри посилити ці страждання. І от погляньте на себе.

(Шибеник 1 і Шибеник 2 цілуються)

Осика: Ой... Перебір... Ну, нічого. Кохання. Кохайтесь і можете не дякувати мені. Це моя місія. Я мушу нести любов у цей світ. І інакше, нащо жити.

Шибеник 2: *(До Шибеника 1, щоб Осика не чула)* Слухай, мене так дістало це балакуче дерево.

Шибеник 1: Мене також.

Шибеник 2: Позбудемось його?

Шибеник 1: Але як? Я мене нема сокири.

Шибеник 2: Та нащо сокира. Подивись лише на трухлявий стовбур. Трошки розхитаємо і фінита.

Осика: Чого ви до мене йдете? А-а. Обіймати, мабуть. Не варто. І не дякуйте. Хоч мені було дійсно складно вдавати з себе таку паскуду.

Шибеник 1 і Шибеник 2 розхитують Осика)

Осика: Ой. Ви що робите?

Шибеник 1: Позбавляємось тебе, що не зрозуміло?

Осика: Ні-ні! Ви хіба не чули?

Шибеник 2: Ми не збираємось тебе більше слухати.

Осика: Ви що? Це ж усе було для вас. Щоб повернути жагу до життя.

Шибеник 1: То це також для тебе. Насолоджуйся останніми хвилинами життя.

Осика: Ні. Ні! Припиніть, мені боляче!

Шибеник 1: Кожному з нас було боляче. Таке життя.

Осика: Будь-ласка! Благаю.

(Шибеник 2 зупиняється)

Осика: *(до Шибеника 2)* Я знаю, ти не хочеш цього. Так само, як мені хочеться, щоб ви були щасливі. Дайте і мені жити. Ось, бачиш. У мене блакитні очі. Підійди, подивися. Давай. Ближче. Ось. Вони блакитні. Блакитні! Бачиш?!

(Шибеник 2 довго дивиться в очі Осики)

Шибеник 2: Мені насрати! *(Штовхає Осика ногою. Осика падає)*

Шибеник 1: Нарешті.

Шибеник 2: Так, можна зітхнути з полегшенням.

(Шибеник 1 і Шибеник 2 беруться за руки. Ідуть геть. Хочуть красиво піти у захід сонця. Натомість їх поглинає темрява)

Осика: *(з останніх сил)* Недарма... Моїм найбільшим страхом... Завжди були... Шибеники...

IV

(На сцені Вербка, Тис, Осика і кошик з емблемою переробки відходів)

Вербка: Світло засліпило мене. Я линула до нього, але, певне, недостатньо. Тут був сад. Тут були дерева. Я не була єдиною, самотньою. Весь світ був мій. Та й що з того? Яка мені до нього різниця? Я сама собі світ, бо маю себе. Маю турботу. Чи має сенс все інше? Ні. Я створила себе? Якоюсь мірою. Чи створили мене? Безумовно. Чи є сенс дивитись уперед? Жодного. Лише вгору. А

вгорі змії заповзають на мій стовбур. Як би їх не відганяв Старий бджоляр, це не могло допомогти, бо я сама їх пустила. Я вирішила. Він нічого не вирішував, бо старий, слабкий. Дерев багато, але жодного, схожого на мене. І от я знову дивлюся вгору, а там немає для нас місця. Ні для мене, ні для Старого бджоляра. Чи була у нас можливість залишитися? Була, але я мабуть не дуже й хотіла. Хіба нам обов'язково бути щасливими. Добре було б хоча б бути. Тож і нічого нам робити в місці, де вирує щастя. Бо вже розгортаються події, що несуть горе. І ми зі Старим бджолярем ні на що не здатні вплинути. Вже є армія крилатих демонів бджіл, що прагнуть знищити світло. Недарма я їх ненавиділа. А насправді... Просто боялася... Тис: А мені здавалося, що й не варто боятися. Ну, то й що? Армія? Демони? Вороги? Ми можемо дати відсіч, бо згуртовані. Згуртовані... Що ж прийшло до нас? Суд. Гриміли сурми з такою силою, що з вух текла кров. Сурви співали пісні до світла і до темряви. Світло ще мало якусь силу. Воно вирішувало мою долю. Вони мали право оцінювати мене, але ж... Йшов суд... А я вже бачив. Замордовані люди. В м'ясорубках. Підвішені на палицях. Згвалтовані чортами. Четвертовані. Люди, що весело скатуються гірками просто на гострі леза. Прив'язані один до одного у неприродних позах. Люди, що мертвими вилуплюються з яєць. Знову і знову. Люди, що крутяться у колесі, тим самим приречуючи один одного на страждання. Я бачив їх і не розумів. Бо сам я ніс світло. Я... Я справді хотів допомогти у боротьбі. Я міг. Я сильний, але не фізично. Я пишу. Зварюю. Малюю. Рахую. Граю. Перекладаю. Роблю усе. Але не вбиваю. Я хотів рятувати так, як я вмю, а натомість... Непотріб. Чому? Бо я живий. Це розкіш, що не личить таким клоунам, як я. З цирку! Шапіто! Осика: Шапіто! А що ж тут поганого?! Трохи веселощів серед пекельних страждань. Світла вже нема, то чому б нам самим не створювати світло, хоч посеред темряви. Хоча б спробувати. Чом би не запхати живе створіння у церковний колокол? Чом би не балансувати на кулі? Хай вона буде за сонце, хоч і світла від неї нема. Хай страждання... Стануть... Кумедними! Серйозно! Хіба в цьому є щось погане для приречених? Ми будемо нести цих приречених прямо під шатер і сміятимемося з них. Бо вони такі кумедні. Такі незграбні. Що вони вмюють? Лише страждати. Лише вмирати. Можуть страждати і знаходити втіху зі страждань тих, хто

страждає більше. Це ж так весело! Бо все одно наприкінці буде небуття. Насолоджуйтеся стражданнями, поки є час.

Тис: *(несподівано весело)* А хто це такий?

Осика та Вербка: *(Також весело)* Де?

Тис: Осьо!

Осика та Вербка: Де ж?

Тис: Та от.

Осика та Вербка: Та де ж?

Тис: Малята, нумо допоможемо Осиці та Вербі знайти цього когось!

Де ж він?

(Кошик захитався)

Вербка: Куд дивитись? Незрозуміло.

(Кришка кошика відкривається)

Тис: Де ж цей хтось?

(З кошика виглядає Вадік)

Тис: Де ж він?

Осика: Ми не бачимо.

(Вадік вилазить з контейнера)

Вадік: О, ні-і-і-і!

Вербка: Ми тебе знайшли!

Осика: Хто ти такий?

Вадік: Я - Вадік.

Осика: Привіт, Вадік.

Тис: Привіт, Вадік.

Вербка: Привіт, Вадік.

Вадік: Привіт-привіт! Я більше не буду так робити.

Тис: Розкажи, як же ти не будеш робити? Як робити неправильно?

Вадік: Я не буду більше ховатись.

Вербка: Правильно! Покажи світу свою силу.

Осика: Хто ти такий, Вадік?

Вадік: Я - дерево.

Осика: Ти - дерево?

Вадік: Я - дерево.

Вербка: Ти - дерево?

Вадік: Я - дерево.

Тис: Ти - дерево?

Вадік: Я - дерево.

Верба: Дерево з назвою Вадік?

Вадік: Так.

Тис: Ніколи не чув. Такого дерева не існує.

Вадік: А ви - дерева?

Тис: Так. Я - Тис.

Верба: Я - Верба.

Осика: Я - Осика.

Вадік: Ніколи не чув. Хіба це означає, що вас також не існує?

Верба: Ні.

Вадік: Так. Бо це не має значення. Яка різниця, що існувало чи існує.

Сенс має лише те, що існуватиме.

Осика: Тобто ти - дерево?

Вадік: Так.

Осика: Але це нонсенс! У тебе навіть не блакитні очі.

Вадік: Зверніть увагу, у мене взагалі нема очей.

(Усі дивляться просто Вадіку в очі)

Верба: Дійсно, нема очей.

Тис: Як це?

Вадік: Бо я дерево. Дереву не властиво мати очі.

Осика: *(сміється)* Не вигадуй. Ось, подивись на нас. У нас є очі. І вони блакитні.

Вадік: Звісно. Тому що ви не дерева.

(Усі сміються)

Осика: Та що ти мелеш? Хто ж ми тоді?

Вадік: А ви не образитесь?

Верба: В жодному разі. Ти такий потішний, Вадік.

Вадік: Ви - сміття.

Тис: Що?

Вадік: Так-так, на жаль, це правда. Але ви цього не знали. Замість цього змусили один одного повірити у вигадки з деревами. Ви - сміття. Сміття, що має очі.

Осика: Ні...

Вадік: Так.

Верба: Ні... Ні!

Вадік: Так-так!

Тис: Ні!

Вадік: Звісно, що так. А я прийшов сюди, щоб позбутися сміття.

Верба: Це несправедливо.

Вадік: Так, я можу вас зрозуміти. Нічого не вдієш, але ви сміття і я мушу зробити щось, щоб від вас хоч якась користь була. Вибачте. Я зроблю все з любов'ю. Так, як робив це завжди. Сподіваюсь, що ви це відчували. *(по черзі підходить до кожного дерева)*

Верба: Я боюся. Я боюся, що листя пожовкне. Це нормальний, цілком природній процес. Я це усвідомлюю, мабуть. Та нічого не можу вдіяти. Мої потреби нереалізовані. Хочеться більшого. Та що я можу вдіяти? Лише одну дію я здатна виконувати - вимагати. Та ніхто не здатен мене задовольнити, хоч я прошу не так вже й багато. *(Вадік накриває голову і тулуб Верби великим пакетом для сміття. Відносить в перший кут)*

Тис: Я хотів допомогти. Справді. З усіх сил. Я намагався, але моя допомога для всіх була... Недостатньою. Недостатньо очевидною. Хіба треба, щоб очевидно? Хіба я мушу бути таким же сміливим, як інші? Хіба не можна допомагати так, щоб руки не забруднити? Я не розумію цього.

(Вадік накриває голову і тулуб Тиса великим пакетом для сміття. Відносить у третій кут)

Осика: Ненавиджу усіх. Усіх цих помічників. До мене давно ще дійшло усвідомлення того, що світ не врятуєш, якщо будеш милим і пухнастим. Це зайве. Це нікому не треба. Я ненавиджу усіх, кого люблю. Так і має бути. Бо інакше як я зможу їх врятувати? Добрими намірами справі не допоможеш. Треба знищити свідомість, щоб на її місці утворилася нова свідомість. Досконала.

Вадік: Треба знищити свідомість, щоб на її місці утворилася нова досконала свідомість.

(Вадік накриває голову і тулуб Осики великим пакетом для сміття. Відносить у третій кут. Древа з одягненими на них пакетами колихаються, наче вони справжні дерева. Вадік стоїть всередині сформованого ним трикутника.)

Вадік: У кожному їх подиху - мій подих. У кожному зітханні - моє зітхання. Кожен крик, то є мій крик. Кожен рух - мій рух. Рухів так багато. Рухи - такі жахливі. Рухи - знищують усе, що я люблю. А значить я знищую все. Я такий. І я з ними.

(Вадік накриває власну голову і тулуб великим пакетом для сміття. Разом з усіма колихається, наче справжнє дерево)

01.09.2022

Я Кротов Гліб Володимирович погоджуюсь на публікацію своєї п'єси "Дерева мають очі" на сайті <https://ukrdramahub.blogspot.com> і погоджуюсь на вільний доступ до них усіх бажаючих. Будь-яке використання моїх текстів можливе тільки за згодою зі мною.